

fransetitel P A G I N A

lege *P A G I N A*

titel *P A G I N A*

Titel: Zupheul, Febbo, en de kleine

Grakjesbembaaf,

kortweg Jan

Auteur: Mike Boddé

WERK: M. BODDÉ, TITEL: 'MET TITEL', 2005
GOUACHE OP ETS, ➤ € 12.500,-

Uitgeverij: Brandt
Plaats: Amsterdam
Jaar: 2015

VOORWOORD

Slagerij Van Diemen is een authentiek ambachtelijk familiebedrijf met een rijke historie. Al sinds 1962 is Slagerij Van Diemen een begrip in Waddinxveen. Het publiek weet de kwaliteit van onze eerlijke producten al jarenlang hoog te waarderen, waarmee deze luxe slagerij is uitgegroeid tot een begrip in Waddinxveen en omstreken. Wie Mike Boddé is weten wij niet, maar we wensen hem veel succes in Waddinxveen, en we hopen hem een keer in onze slagerij te ontmoeten...

Wat wij wel weten is dit: Vanuit alle uithoeken van Nederland komen de klanten naar Waddinxveen om het lekkerste vlees te halen, en natuurlijk voor onze vleeswaren en salades, die allemaal nog steeds op ambachtelijke wijze bereid worden in onze eigen worstmakerij in Waddinxveen, al bijna 50 jaar!

Slagerij van Diemen Waddinxveen; dat is vertrouwd!

Jo van Diemen.

Er dienen in dit land meer dingen van potten te worden gemaakt.

Mike Bode

HIER
OF EIGENLIJK PAS OP DE VOLGENDE PAGINA
BEGINT HET BOEK.

DISCLAIMER:
Sommige passages kunnen als aanstoot-
gevend worden ervaren. Andere niet.

HIER RECHTS DUS

ALFABET, kosteloos ter beschikking heeft gesteld.
het NEDERLANDS Letterfonds, dat alle 26 letters van het
Deze P U B L I C A T I E werd mede mogelijk gemaakt door

INHOUDS *opgave*-PAGINA

Sproken en dromen	181	HOOFD STUK 3	181
Sproken	181	Benjamin	
Bart	181	HOOFD STUK 3	181
Saté	181	De geurige man	
De lieve koning	181	HOOFD STUK 4	181
Mof	181	Benjamin	
Seks	181	HOOFD STUK 4	181
Leo	181	De geurige man	
Kaldania	181	HOOFD STUK 5	181
Dromen	181	Benjamin	
Julien Clerc	181	HOOFD STUK 5	181
Zwikje bij de brug	181	De geurige man	
Goldmund	181	HOOFD STUK 6	181
Herstel	181	Benjamin	
Cricket met Mick Jagger	181	HOOFD STUK 6	181
Trapleuning	181	De geurige man	
Sinatra	181	HOOFD STUK 7	181
Vakantie met familie	181	Benjamin	
Muziek op het ijs	181	HOOFD STUK 7	181
Moordpartij	181	De geurige man	
Snot	181	HOOFD STUK 8	181
Op reis naar Neros	181	Benjamin	
Vliegles	181	HOOFD STUK 8	181
Broer	181	De geurige man	
Hand	181	HOOFD STUK 9	181
De geurige man		Benjamin	
HOOFD STUK 1	181	HOOFD STUK 9	181
Benjamin		De geurige man	
HOOFD STUK 1	181	HOOFD STUK 10	181
De geurige man		Benjamin	
HOOFD STUK 2	181	HOOFD STUK 10	181
Benjamin		De geurige man	
HOOFD STUK 2	181	HOOFD STUK 11	181
De geurige man			

Inleiding:

Wil je weetmaken
wien? Alhier mijn
spoken en dromen

SPROKEN

Bart

181

In een land hier ver vandaan woonde eens een koning, een koningin, drie prinsessen, een prins, een koninginmoeder, een hofmaarschalk, twee adjudanten, negen kamermeisjes, acht hoveniers, een nar en een reserve-nar, achttien lijfwachten, een koetsier, vijf renbodes, een hofbanketbakker, zeven hofleveranciers bij wie niet meer zo vaak besteld werd, een dronken begrafenisondernemer, vijf registeraccountants, zeventien ex-prostituees die in de mantelzorg waren terechtgekomen, honderdtwee

pianostemmers, een stuk of wat directeuren van farmaceutische fabrieken die natuurlijk weer eens wegen hadden gevonden om de prijzen van medicijnen flink op te drijven, een duizendtal parttime journalisten, die als bezetenen rondrenden om aan iedere bekende inwoner van het betreffende land te vragen of ze nog iets hadden: 'Maakt niet uit wat!'

Twee miljoen columnisten met een mening, en drie komma zes miljard werkeloze televisiepresentatoren die wanhopig naar werk zochten, en het liefst 'iets met mensen wilden gaan doen'. Ook woonden er vrij veel mensen die op hun werk het contact met de collega's minstens zo belangrijk vonden als de inhoud van het werk, en het barstte werkelijk van de figuren die minstens zeventien keer per dag riepen dat ze 'altijd zo bang waren om bij de pvv terecht te komen als ze de stemwijzer invullen'. Vrijwel alle mensen waren er parttime voetbalanalist, bij zowel de publieke als de commerciële omroep, en bijna alle inwoners van het land waren stand-up comedian (behalve de nar).

Op een dag sloeg er een meteoriet in: het werd donker en bijna alle mensen kwamen om. Alleen de journalisten en de kakkerlakken overleefden de ramp. En zij zagen dat niemand zich meer bewoog.

Toch was er ook nog een klein jongetje dat per ongeluk de ramp had overleefd. Hij heette kleine **Bart**. Hij trouwde met een prachtig blok Iers graniet, en ze leefden nog lang en goed gedocumenteerd.

181

Saté

Lang, lang, lang, lang, lang,

geleden, in een donker woud hier ver vandaan, leefde er eens een Portie saté. De Portie saté wist niet goed wat hij met zijn leven moest. Hij was zoekende. Hij zocht nu eens hier, en dan weer daar, maar meestal hier.

Zijn vriendin, genaamd Pindasaus, probeerde hem te helpen, maar voelde zich machteloos. 'Alles wat ik voorstel stuit op onoverkomelijke bezwaren. Jij wilt niet naar me luisteren. Wat zeg ik? Jij wilt niet eens bij me in de buurt zijn!'

Hij ging naar een waarzegster en vroeg raad. Ze zei: 'Ooit, midden in de nacht, zal aan jouw deur de oplossing van je problemen verschijnen.' De Portie saté vond het eigenlijk een beetje onzin (porties saté zijn meestal vrij sceptisch), en vergat de voorspelling spoedig.

En zo gleden de dagen voorbij in huize Saté. De blijdschap wilde hun woning maar niet bereiken. Op een dag kwam er een prins, op een groot wit paard, langs de holle boom waar de twee geliefden woonden. Hij klopte aan en de Portie saté deed open. 'Vreemdeling,' sprak de Portie saté, 'wat brengt u hier zo bij ontij?'

De prins sprak: 'Mijn naam is prins Ferdinand Habakuk van Restaurant De Lange Muur, maar zeg maar Bakje.'

'Bakje?' vroeg de Portie sate. 'Hoe komt u aan die vreemde naam?' 'Ach', mompelde de prins, 'dat is een lang verhaal...'

Van achter uit de holle boom riep Pindasaus ineens pinnig: 'Op lange verhalen zitten wij niet te wachten, sodemieter maar op.'

'Maar liefde', sprak de Portie saté, 'misschien... misschien kan hij ons helpen!?' Pindasaus antwoordde: 'Stuur hem maar weg; ik heb geen zin in dit soort geneuzel.'

En de Portie saté boog het hoofd, en stuurde de prins weg, nog voor het krieken van de dag hare voltrekking had bereikt.

De volgende ochtend maakte zijn vriendin Pindasaus het uit, en was hij voortaan alleen. Hij besloot te solliciteren naar de functie van telemarketeer, maar stierf één dag voordat het gesprek zou plaatsvinden.

Maar vele anderen leefden wel lang en gelukkig.

U L E E S T O P
D I T M O M E N T :

**'DIT BOEK ZOU IN IEDERE BOEKENKAST MOETEN
ONTBREKEN.'** – WILLEM DREES SR.

**'NIEUW: MAALTIJDMIXEN, DE IDEALE BASIS VOOR
PASTASAUUS.'** – ALLERHANDE, MEI 2014

UITGEVERIJ BRANDT

HIERBIJ:

'De laatsten zullen de eersten zijn, en de eersten zullen de laatsten zijn. De middelsten zullen wel ongeveer de middelsten blijven.'

Mike van Bethlehem

DE LIEVE KONING

ER WAS EENS EEN LIEVE KO-
NING DIE TWEE ZOONS HAD.
EÉN VAN VIJF
EN ÉÉN VAN ZEVEN.

Op een dag zei de jongste zoon: 'Vader, we moeten straks in december eigenlijk luiers in de kerstboom hangen, voor het kindje Jezus.'

Een dag later zei de oudste zoon: 'Vader, op één januari begon het nieuwe jaar, maar op één januari volgend jaar is dit jaar het oude jaar. We leven nu in de maand juli, dus zitten we ongeveer op de helft van het jaar. Is het nu dan nog het "nieuwe jaar" van vorig jaar, of het "oude jaar" van volgend jaar?'

De koning glimlachte.

'Goede vraag,' sprak hij, en hij dacht er in de weken die volgden.

lang en gelukkig goed over na ●

Lees verder op pagina 181

WERK: M. BODDÉ,
TITEL: 'TITEL', 2018
GOUACHE OP ETS,
€ 9,75

181 M OF

In een land hier heel vlakbij, woonde eens een kutmof. De kutmof stonk enorm uit zijn straatje, en hij was spectaculair dom. Ook had hij een veel te groot respect voor gezag, en ging hij telkens op vakantie in Zeeland. Daar groef hij dagenlang achtereen, luid bevelen schreeuwend, de ene kuil na de andere, hetgeen de andere, meer sympathieke badgasten, zeer ontriefde. Ook vertelde hij voortdurend grappen die volstrekt niet geestig waren. Hij moest er zelf overigens wel altijd heel hard om lachen, hetgeen ook weer veel overlast opleverde voor al die schatten van Zeeuwen.

Verder weigerde de kutmof pertinent om fatsoenlijk Nederlands te spreken, waardoor de arme, maar toch kranige Zeeuwse winkeliers verplicht waren om Duits te spreken; hetgeen zij goedbeschouwd nog heel verdienstelijk deden.

Nee, het was werkelijk een heel kutte mof; het enige wat nog een beetje voor

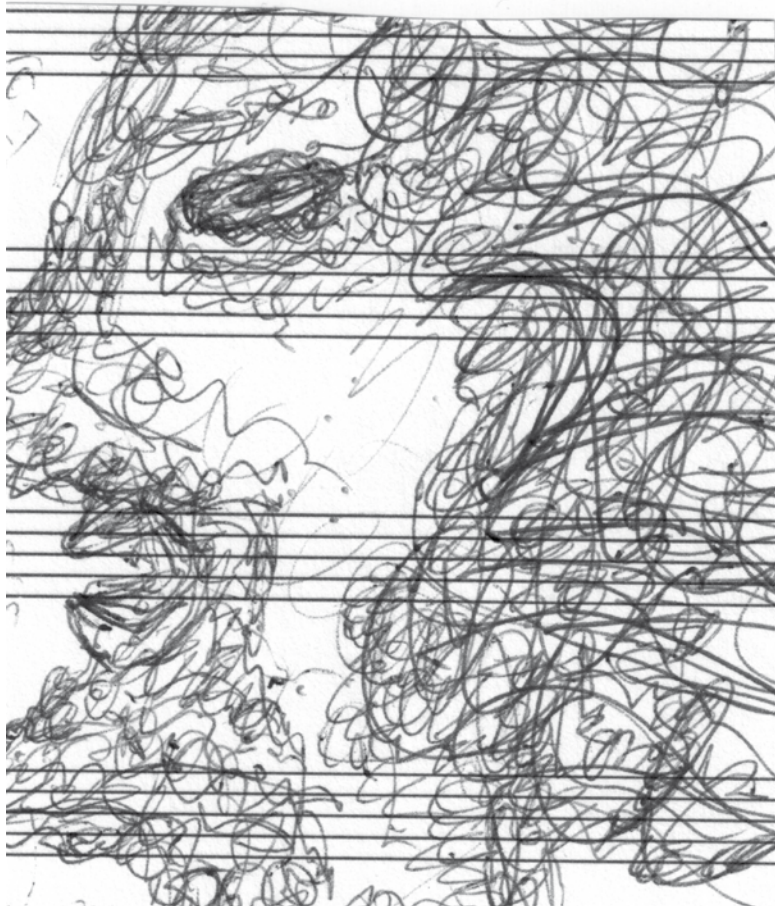
hem pleitte, was het feit dat hij genoeg geld had. Maar hij had noch de culturele bagage, noch het vingertopjesgevoel – om een mooi Nederlands woord te gebruiken – om de prachtige Zeeuwse producten als de gesuyckerde bolusch en de eedele boterbabbelaer op waarde te schatten. Dit was typerend voor de snode, dekselse kutmof, die in sommige kringen 'rotmof' werd genoemd; vooral omdat zijn voorvaderen de meest afschuwelijke dingen hadden gedaan; zoals lelijke auto's bouwen en hard stampen met hun overdreven gepoetste laarzen.

Ook deed de kutmof aan een sport: voetbal, waarbij hij er telkens in slaagde een elftal van totaal talentloze nietsnutten zo te laten spelen dat het net een goed team leek; wat het geenszins was. De vrouw van de kutmof, de kutmoffin, deed ook aan sport: zij schaatste. En zij beschikte over een dikke Oostduitse paardenreet, en bovendien had ze x-benen. Haar glimlach was een verwrongen grimas, in het zicht waarvan een ieder ogenblikkelijk onpasselijk werd en achteruitdeinsde.

Op een dag stampte de kutmof en de kutmoffin tezamen door de lokale, opvallend goedgesorteerde supermarkt. En de kutmof sprak: 'Voor den kriecken des ende von des tages (zijn Duits was ook nog eens heel slecht!) müssen wir die botschaften gemachtet haben, sonst sind wir total verloren.' De kutmoffin sprak baarlijke nonsens als: 'Grrrrr, heil die haftendumpfer schnurpieml isst ausradiert und ausgefoltert (haar Duits was zo mogelijk nog slechter!) und das dreck im mallebabbe hineingepupft!' En zij stampvoette vervolgens van schap naar schap om, tijdens het laten van vele nare Germaanse winden, bergen eerlijke Hollandse producten te verzamelen. De man bouwde intussen een stapel van bierkratjes, en zo af en toe kneep hij een integere Hollandse jongedame in hare pronte borstikels.

Toen de twee hijgend, puffend, bezweet, stampend, vloekend en schreeuwend bij de kassa kwamen, begon een schouwspel dat elke beschrijving tart. Er ontspoon zich een discussie met de vriendelijke cassière, die heel zachtmoedig bleef. De kutmof kreeg zijn zin niet, werd furieus, en begon vervolgens één voor één de schappen te annexeren. 'Diese isst von maai!!! Und diese auch von maai!' sprak hij, terwijl hij op elke schap woedend een sticker met zijn naam plakte.

De lokale burgemeester besloot in te grijpen met een opmerkelijke daad. Hij organiseerde een groot diner met oesters en alikruiken. Maar wat wilde het ongelukkige toeval: de mof at per ongeluk een verkeerde kokkel, en werd hondsberoerd. Hij werd razendsnel naar het ziekenhuis in Middelburg gebracht, waar hij vijf dagen aan de hartbewaking lag. Toen hij weer enigzins was opgeknapt, kwam een grote delegatie van Zeeuwen aan zijn bed het Zeeuwse volkslied zingen. De mof was diep ontroerd, en toen de Zeeuwen de tranen in zijn ogen zagen, wisten ze dat hij een goede vriend zou worden. En zo kwam alles op zijn pootjes terecht. De mof ging een opfriscurus Duits doen, en als hij in Zeeland was werden hem regelmatig doosjes babbelaers en boluschen gebracht.

181 S E K S

In een land heel, heel, heel echt waanzinnig ver hier vandaan was er eens een website. Elke keer als je er naar toe surfte, dan plantte de website een 'cookie' op je desktop, zodat er steeds te pas en te onpas schreeuwerige reclames in het venster verschenen. Dit werd dan weder opgemerkt door je vrouw, die vervolgens al schreiende gilte: 'Ik vind het best dat je ranzige plaatjes kijkt, maar doe het lekker op je eigen laptop... Als je zo nodig de hele tijd moet kijken, naar andere mannen die wel seks hebben!'

En zo geschiedde.

Le o

ER WAS EENS EEN LIEF
MEISJE DAT ELEONORA
HEETTE. TENMINSTE,

SOMMIGEN VONDEN HAAR HEEL LIEF,

anderen vonden haar goedbeschouwd eigenlijk heel vervelend, en weer anderen hadden eigenlijk niet echt een mening over haar. Die zeiden dan bijvoorbeeld: **‘Waarom zou je die Eleonora meteen weer een etiketje met “lief” op moeten doen? Het is helemaal niet nodig om mensen in de eerste alinea al te gaan beoordelen.’** Hier zat wel wat in.

Sommigen van hen zeiden heel filosofisch: **‘Niemand is alleen maar lief. Een mens heeft zo’n groot en complex geheel aan eigenschappen; dat kun je niet afdoen met één woordje.’** Tja, ook wel een goeie gedachte.

‘Ja,’ zei dan iemand die meer geneigd was tot oordelen, **‘maar toch heb je bij haar een heel duidelijk soort van onderbuikgevoel dat ze oké is, en dat hoeft je toch niet te ontkennen?’**

Hmm, zit wat in.

‘Hohohoho,’ zei dan de filosofisch ingestelde mens, **‘jouw onderbuikgevoel, dat alleen maar gebaseerd is op een eerste vluchtige indruk, kan wel grote gevolgen hebben voor haar. Stel je bijvoorbeeld voor dat ik jou op het eerste gezicht een Iulhannes noem, dan kan dat jou nog jaren achtervolgen.’**

‘O ja! Alsof jouw oordeel zo belangrijk is dat het mij nog jarenlang dwarsboomt; wie verbeeld jij je wel dat je bent eigenlijk?’ riep de man met het oordeel.

De filosoof zei: **‘Daar ging het niet over; we hadden het over Eleonora. En om even bij je opmerking aan te haken: ik maak mijn oordeel juist heel onbelangrijk door te stellen dat ik Eleonora niet meteen een etiket op wil plakken; en dat wil ik niet doen omdat ik mijn eigen oordeel hier totaal onbelangrijk vind!’**

‘Sorry, kun je dat nog een keer herhalen,’ zei toen de man met het oordeel.

‘Pfff,’ zuchtte de filosoof geïrriteerd. **‘Nou oké, ik zeg: ik maak mijn oordeel juist heel onbelangrijk door te stellen dat ik Eleonora niet meteen een etiketje op wil plakken; en dat wil ik juist niet, omdat ik mijn eigen oordeel op dit moment nog totaal onbelangrijk vind,’** sprak de filosoof overdreven nadrukkelijk.

‘Als jij je oordeel zo onbelangrijk vindt, waarom zitten we hier dan al bijna een kwartier over jouw oordeeltje te zeiken?’ sneerde de man met het oordeel.

‘Jaaa, als we zo gaan beginnen, dan ken ik er nog wel een paar...’ zei de filosoof.

Vervolgens viel er een lange stilte, waarna beide kempfanen plotseling tegelijk de stilte doorbraken. Ze zeiden allebei: **‘Nou jaaa...’** Maar ze zeiden het op precies hetzelfde moment, waardoor ze in de lach schoten, en de filosoof concludeerde: **‘Wat maakt het mij ook eigenlijk uit, voor mijn part was die hele Eleonora een takkenwijf, en was ze diep ongelukkig en leefde ze vrij kort.’**

‘Hahahahaha,’ lachte de man met het oordeel, en vervolgde: **‘Voor mijn part was ze al een kopje kleiner gemaakt voordat ze de kinderschoenen was ontgroeid. Hahahahahaha.’**

En de filosoof gierde het ook uit, en ging nog een stapje verder: **‘Wat zeg ik: nauwelijks was ze uit de luiers en hup: dood.’**

En zo boden beiden langdurig tegen elkaar op, maar dat ging op een vrij voorspelbare manier, en het is in deze fase niet opportuun om een dergelijke conversatie hier verder uit de doeken te doen.

Aan het eind van het gesprek vroeg de man met het oordeel aan de filosoof: **‘Leuk om je te leren kennen, hoe heet je eigenlijk?’**

Er viel een lange stilte. De filosoof slikte en zei uiteindelijk: **‘Ik heet Leo, maar mijn eigenlijke naam is Eleonora.’** En hij weende dikke tranen. Maar dat kon niemand ene reet schelen.

In een land was er eens een dialoog; deze ging als volgt:

'Vind je het goed als ik "gij" zeg?'

'Ja tuurlijk, ga je gang.'

'Eh... ik zeg toch liever "hee joh".'

K A L D A N I A

181

'Ook best. Hee joh, wij moeten reizen gaan, over de donkerzeegroene bergen, door het stroomgebied van de rivier de Gordal, langs het siena zadelbruine kasteel van koning Klandor de Best Aardige, door de vallei van Glepushaaf, voorbij de tempel van Prinses Troelewaps, langs het drievoudige korenblauwe, deels aquamarijnen, deels leisteenzwartgrijze pad van middelmatigheid, langs de ruïne van het kasteel van Keizer Grondor de extreem Saaie, over de RAL 4002-kleurige (een soort donkerbruin-magenta) pieken van Vendelef, door de poorten van rheuma en landerigheid en accountancy, langs de muren van de stad Doeic, waar de dubbele troon staat van de gevreesde Kroatische tweelingkoningen Peppic en Kokkic, over de N 213, klein stukje ventweg, langs de meren van guldenroedekakbruin, over het kleine bruggetje, even drie keer om je as draaien, daarna langs de Titiaan-magentakleurige ...gekleurde dingen waarvan ik de naam altijd vergeet, door de kloof van Dokodedikkejoko met zijn hele lalala, over het ravijn van slager Van Driel, voorbij de glasbak van Graaf Jopie Gerritse de Niet Onaanzienlijke, terug door de poorten van de hengelsport, het korfbal en de rummy-kub, en dan moeten we het daar nog maar even vragen aan iemand die wel de weg weet.'

'Wat zwam je nou allemaal, joh?'

'Hee joh, zo gaat dat.'En wie ben jij dan helemaal?'

'Mijn naam is Tunda, zoon van Argel de Ovale, kleinzoon van Hudde de tetraëdrische, achterkleinzoon van Bembo de bembo,

achter-achterkleinzoon van Jaap de Wit, achter-achter-achterbuurman van meneer Groeneveld de achterbuurman, voor-voor-voorloper van het Structuralisme, met al die zichtbare dragende elementen in de pui, achterpianoleraar van Wibi Soerjadi de schertsfiguur, zoon van Thea de flaptietige, achter-achter-achter-achter-achterschoonvader van een of andere kerel, leider van de Partij voor de Planten.'

'Stop maar. Ik voel er weinig voor om nog langer naar uw woorden te luisteren. Ik ben namelijk Jos, zoon van Jos, kleinzoon van Jos, achterkleinzoon van Jos, achter-achterkleinzoon van Jos, achter-achter-achterkleinzoon van Jos, achter-achter-achter-achterkleinzoon van Josch met -sch, achter-achter-achter-achter-achter-achterkleinzoon van Yoschch met Y-grecque en -schch, achter-achter-achter-achter-achter-achter-achterneef van Reginald, Dwight, Marvin, Randall, Shaquille, Jordan, Winston, Dyson, Clyde. Moses, Hakeem, Dayshaun, Jaylon, Eugene, Braxton, Dwayne, Milton, Irving, Darnell en Koos.'

'Jaja, iedereen kan wel zeggen dat ie een achter-achter-achter-achter-achter-achter-achterneef is van Reginald, Dwight, Marvin, Randall, Shaquille, Jordan, Winston, Dyson, Clyde. Moses, Hakeem, Dayshaun, Jaylon, Eugene, Braxton, Dwayne, Milton, Irving, Darnell en Koos.'

'Ja, nou en?'

'Ja, dat is ook weer waar.'

'Dus..'

'Tja. Sigaretje?'

'Nee, dat woord bestaat in onze tijd nog niet.'

'O ja, xtc?'

'Graag.'

'Mag ik zeggen dat ik het erg naar mijn zin heb?'

'Wjah, als u erop staat.'

'Ik zeg: op naar Kaldania!'

'Op naar Kaldania. Moge de ring van mededogen ons geleiden in de donkerte van datgene wat heel donker is.'

'Daar drink ik op. Ik heb alleen niets om te drinken.'

'Geeft niks, mijn beste, dan doen we net alsof.'

'Je slikt niet.'

'Nou en?'

'Als je nep drinkt, moet je wel slikken, o edele, anders ziet het er niet uit.'

'Akkoord vriend. Mogen de wolken van wijsheid met ons meezeilen, en moge de weg oprijzen om ons te ontmoeten, moge de zon onze ruggen verwarmen en dat je denkt: hmmm!'

'Dat heb je vast van een tegeltje.'

'Klopt, mijn waarde, maar ik heb het verdomme zelf vervaardigd, in de knutselclub van Koning Hondragius de vrij handige.'

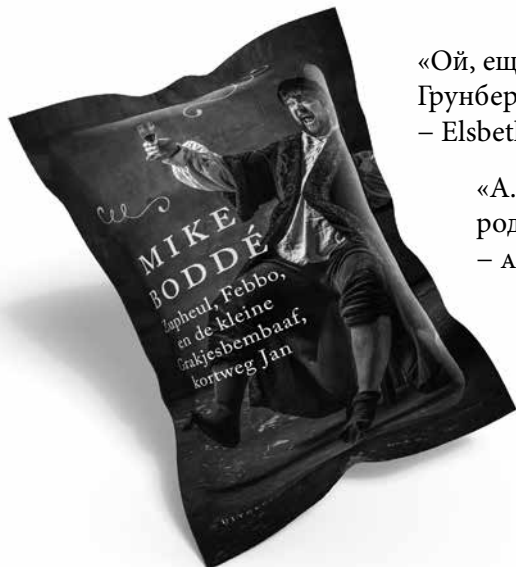
'Wat vind jij tot nu toe van dit boek?'

'Ik moest even wennen, maar ik heb nu de slag te pakken. Ik snap het ook wel als je vier jaar lang over depressies hebt gepraat.'

181

ADVERTORIAL

МАЙК БОДДÉ УМА!

«Ой, еще один новый
Грунберг?»

– Elsbeth ETTY

«А.Ф.Тh. является
родился сказочник»

– ALGEMEEN DAGBLAD

DRO MEN